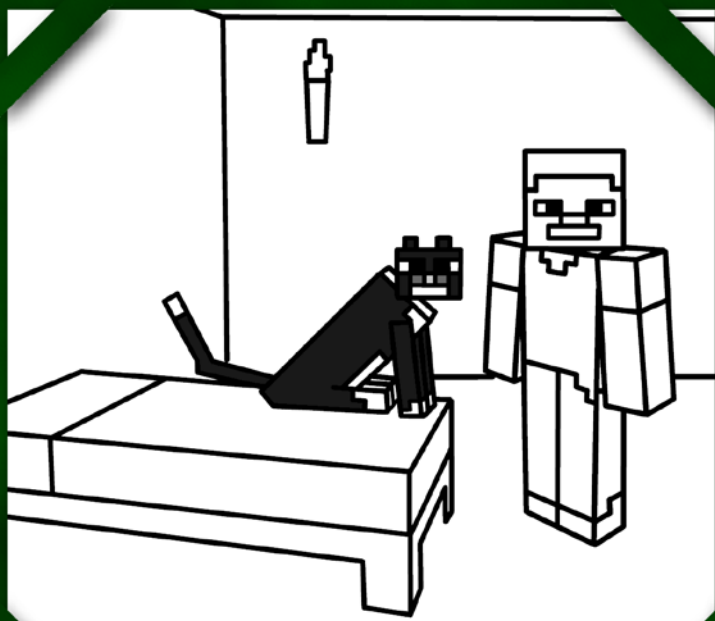

Nemzetközi bestseller

EGY KOCHA NAPLÓJA

WIMPY STEVE – OCELOTHEGYEK

Nem hivatalos Minecraft-napló

Minecraft család

Negyedik rész

Minecrafty Family

EGY KOCHA NAPLÓJA

WIMPY STEVE – OCELOTHEGYEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Ezt a könyvet NEKTEK ajánljuk!
Wimpy Steve utazása nem lenne
ugyanolyan nélkületek.

SZERDA

Először is szeretném megjegyezni, hogy ebben a világban NEM azzal indítottam, hogy úgy visítottam, mint valami kislány. Ez máris fejlődés, nem igaz?

Aztán meg őszintén szólva, ti nem így reagálnátok, ha BEKERÜLNÉTEK a Minecraft világába? Kész idegbaj kikerülni az egyik Minecraft-világból, és egyből egy másikban kötni ki, ahányszor csak kinyitok egy könyvet a lebegő könyves asztalon. Soha nem tudom, hová kerülök, és milyen veszélyek leselkednek rám.

Na mindegy, amikor ebbe az új világba pottyantam, azonnal feléledtek a túlélési ösztöneim. Beugrottam a legközelebbi fa mögé, és tiszta erőmből elbújtam. De komolyan, mi mást tehettem volna? Egy bazi nagy narancssárga macska tornyosult fölém. Bár

erősen reménykedtem, hogy csak egy gigantikus macska alakú házat látok, eszem ágában nem volt kockáztatni. Nem akartam a világ legnagyobb macskakarmainak kaparófája lenni.

Na jó, tartozom egy vallomással. Nem igazán felhőtlen a múltam a macskákkal. Nekem semmi kifogásom ellenük, de valami különös oknál fogva nekik kifogásuk van ellenem.

Gyorsan összefoglalnám pár korábbi macskás találkozásomat.

1. Ruthie nagy macskája, „Cukimuki Petúnia” (ő hívja így, nem én). Ahányszor náluk töltöm az éjszakát, Petúnia párnának használja az arcomat. Arra riadok az éjszaka közepén, hogy levegő után kell kapkodnom. Említettem már, hogy hosszú, bolyhos szőre van? Igen, általában pár napig pihéket fújok ki az orromból, és szőrcomókat köhögök fel.

2. Gladys néni „Csini-bini Penelopé”-ja (megint csak: ő hívja így, nem én). Egyszer belekakilt a cipőmbé. Kell többet mondanom?

3. Clara uncsitesóm macskája, Cirmi (azaz „Mészáros Macsek” - ÉN hívom így, nem ő).
Ahányszor belépek hozzájuk, ez az eszeveszett állat zuhanórepülésben rám pattan, az acélkarmaival a fejemre cuppant, aztán leugrik, és elbattyog, mintha mi sem történt volna. Állítólag ezt csakis velem műveli. Kész mázlista vagyok.

Na szóval... hol is tartottam? Ja igen, bekuporodtam a fa mögé, és átgondoltam, mivel jár egy macskatámadás.

- Sziszegő, fröcsögő hangok - semmi.
- Borotvaéles karmok mélyednek belém - semmi.
- Folyamatos tüszögés (allergiás is vagyok a macskákra) - semmi.

Amint megbizonyosodtam róla, hogy nem fog rám rontani egy monumentális mészáros macska, körülnéztem, hogy felmérjem, milyen is az új világom. Egyetlen szóban össze tudom foglalni: zöld. Mindenfelé zöldet láttam: zöld bokrokat, magas, zöld füvet, hatalmas fákról lógó hosszú, zöld indákat. Egy Minecraft-dzsungelbe kerültem.

A magas fák és a sűrűn növő bokrok között mindenhol sötétek voltak az árnyékok. Ez azt jelentette, hogy a mobok akár fényes nappal is kiváló búvóhelyet találhattak maguknak. Ez rossz. Nagyon rossz! Az egyik fő túlélési stratégiám (már ha az ilyesmiket annak lehet nevezni) az volt, hogy kizárólag délután mozdulok ki. De mi van, ha egész nap mobok ólálkodnak körülöttem? A gondolattól végigfutott a hideg a kockás hátamon.

Aztán egy sor különös, barnás kockát pillantottam meg magasan egy fa törzsén. Kókuszdiók lehettek? Vagy óriási gubók? *nyel*

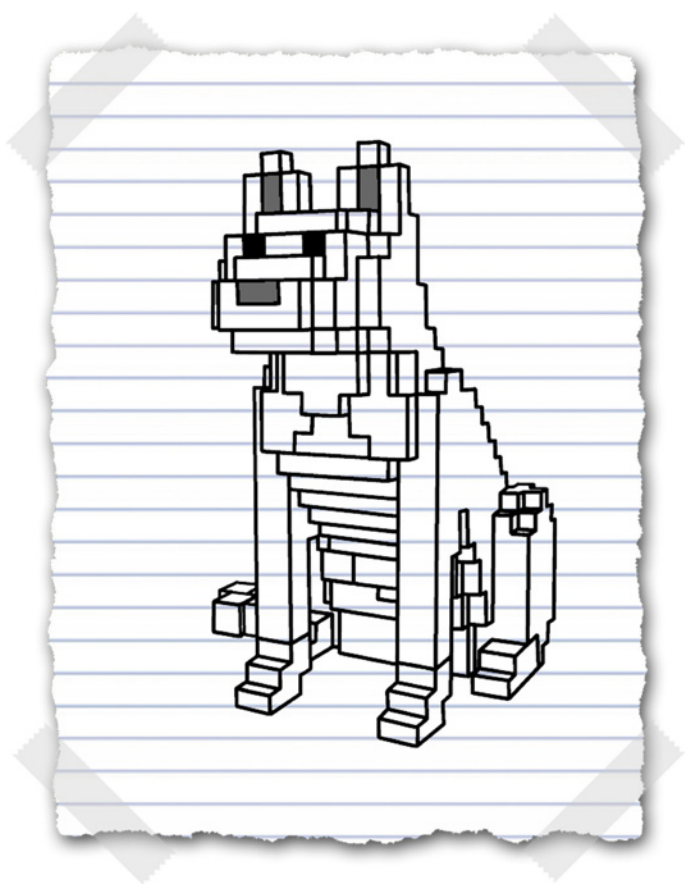
Remélem, a Minecraftban szépséges pillangók vannak. Persze, amilyen az én szerencsém, ezek úgy is hatalmas gyilkos molyok lesznek.

Elárulom, hogy nem maradtam megnézni, miféle csúszómászók rejtőznek a gubókban vagy a bokrok mögött. Arra jutottam, hogy a túlélési esélyeim SOKKAL jobbak egy gigantikus macska ellen. (Szomorú, de igaz.)

Kilestem a rejtekhelyemről a fa mögül.
Az irdatlan macska továbbra is pontosan ugyanott ült, szóval arra jutottam, hogy valójában ugyanolyan ház, mint a kutyás is volt. Aztán feltűnt egy apró részlet, amiből tudtam, hogy még komoly gond lehet... NINCSEN AJTÓ!

Közelebb osontam, hogy alaposabban megnézzem magamnak ezt a macskát. Igen, valamilyen épületszerűség volt. Az egyik hátsó lábánál egy fémajtót találtam. Sajnos nem értem hozzá, mert a macska jókora farka

útban volt. Ja, igen, meg egy jókora üvegfal is. (Most aztán jól jött volna a rövidke létra a lóversenyzős világból.) A jó hír az, hogy ha a farokfal engem kívül tudott tartani, akkor nyilván a mobokat is. Már csak azt kellett kitalálnom, hogyan jutok be a házba.

Tudtam, hogy kell lennie valamilyen bejáratnak, szóval körbejártam a kolosszális macskát. Akkor vettem észre egy titokzatos táblát a hátsóján, amin ez állt: „Alacsony világítás a belépéshez.” Hát ez meg mit akar jelenteni?

Körülnéztem, de nem találtam semmit, ami világított volna. Abban a pillanatban nem bántam volna, ha velem van Houdini. Ő sokkal jobban tudja nálam, hogyan lehet titkos helyiségekbe bejutni. *sóhaj*

Addig erőltettem az agyam, amíg már a sisakhajam is fájt. Mi világít a Minecraftban? (Őszintén reméltem, hogy szó sincs lilán világító bevégzőszemekről vagy azokról a rejtélyesen ragyogó vörös szempárokról!) Aztán eszembe jutott a piros zseblámpa, amit a kutyaházak világban a feneketlen zsebembe rejtettem. Gondoltam, teszek vele egy próbát.

Előkaptam a zsebemből, és a földre világítottam vele a macska hátsójánál. Semmi sem történt. Végigvilágítottam a lámpával az egész hátsót. Semmi. Mindenhová világítottam! Még mindig semmi!

Mivel a táblán az állt, hogy „alacsony világítás”, letettem a zseblámpát a földre a macska hátsójánál. Semmi sem történt. Gondoltam, még alacsonyabbra megyek. Elővettem a zsebemből az ásót, és ástam pár lyukat, ahová aztán bedugtam a zseblámpát. Így sem történt semmi. Még bele is feküdtem az egyik lyukba a lámpával, hátha az a rejtvény megfejtése, hogy a belépni vágyó illetőnek kell alacsonyan világítania. Nos, az ajtó nem nyílt ki ugyan, de az önbecsülésem talán még sosem volt ilyen ALACSONY. (Még jó, hogy Vető ezt nem látta!)

A reményeim gyorsabban lettek oda, mint ahogy a nap ment lefelé. Tudtam, hogy ha nem

jutok be MIHAMARABB, egy földbe ásott pánikszobában kell töltenem az éjszakát. Megint! Márpedig ezt NAGYON nem szerettem volna megismételni.

Aztán meghallottam a világ egyik legutálatosabb hangját... mély, baljóslatú nyöszörgést. Egy ZOMBI! Egy közeli fa mögött rejtőzhetett, de nem, inkább nem néztem meg magamnak.

Nem zárnám ki, hogy ezen a ponton pánikba estem kissé. De ne már! Egy fura új Minecraft-világban voltam. Közeledett az éjszaka, és a legjobb esélyemet valamiféle fedélre a fejem fölé egy baromi nagy hülye macskaház kínálta, aminek az egyik ajtaját nem tudtam megközelíteni, a másikat pedig meg sem találtam. AARRGGHH! Amilyen erősen csak tudtam, hozzávágtam a zseblámpát a macskához. Kétblokknyival a tábla alatt találtam el a falat.

Hirtelen négy narancssárga blokk hátrafelé mozdult, hogy aztán szétcsusszanjanak, mint a liftajtó. A zseblámpa a földre hullott. Felkaptam, és már be is vetettem magam az ajtó mögött lévő kis helyiségbe. Megfordultam, és láttam a közeledő zombit, amint felém nyújtja a karját. Úgy tűnt, mindjárt csapdába esem egy egészen kis szobában egy dühös zombival! Vadul kezdtem keresni a módját, hogyan zárhatnám be az ajtót. Aztán a falak maguktól összeecsúsztak éppen a zombi orra előtt. Juhú, automata ajtó!

A kulcsként működő zseblámpámat visszatettem a feneketlen zsebembe, aztán amíg kifújtam magam, körülnéztem. Az apró helyiségben nem volt más, csak két felfelé vezető létra.

Felmásztam az emeletre, és óvatosan megszólaltam.

- Hahó! Van itt valaki?

Szerencsére nem hallottam semmit - sem nyöszörgést, sem nyögést, sem denevérvijjogást, sem sziszegést, csattanást vagy szörcsögést. (A Minecraftban elég félelmetes hangok bírnak ám lenni.)

Aztán észrevettem egy kart a mennyezeten. Titkos szoba! Talán titkos kincsekkel! Vagy ami még jobb lenne - sütivel! Azonnal elfordítottam a kart, mire a fal egy része félrecsúszott. Sajnos nem titkos kincseskamrát pillantottam meg mögöttem, hanem a külvilágot. Lenéztem, és az iménti zombi odalentről nézett vissza rám. Várt. *nyel* Örültem, hogy legalább nem csontváz, mert semmi kedvem nem volt nyílvesszők előtt félreugrálni.

Megint behúzódtam, és felmentem valami lépcsőn. Menet közben egy csomó ládába is belenéztem. Teljesen üresek voltak! Talán a hacker srác magával vitt minden jószágot, amikor elhagyta ezt a világot? És igen, nyilván

a hacker srác építette ezt a házat. Ki másnak lenne olyan kifacsart humora, hogy ajtót tegyen egy irdatlan macska hátsójába? Mármint Tuskó Dirkon kívül.

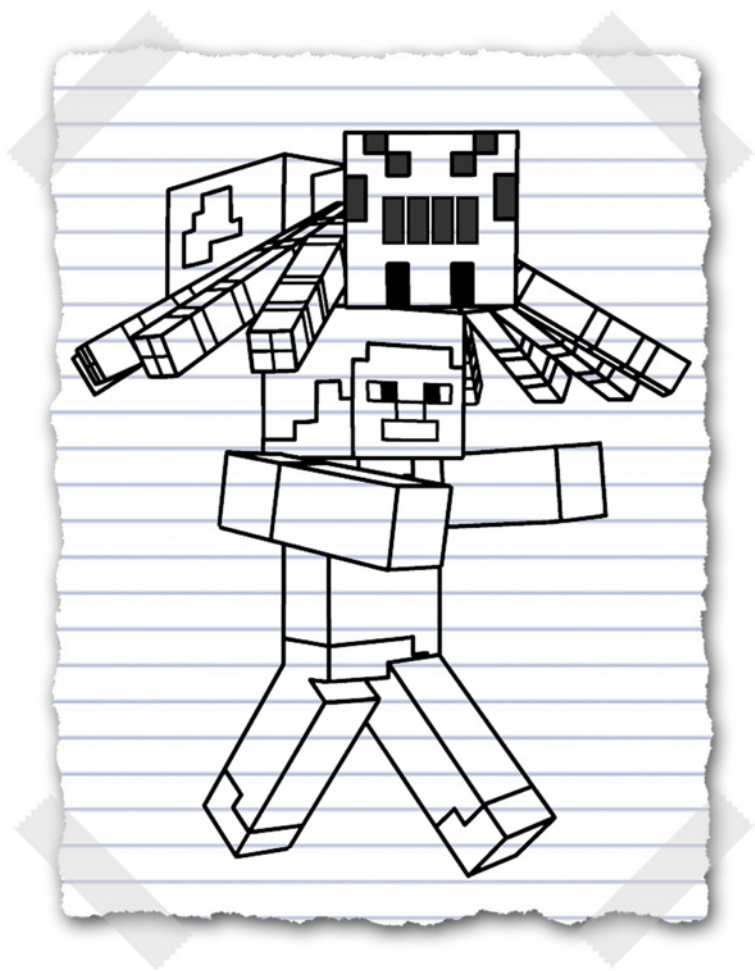
Félúton felfelé találtam egy hálósobát. Odabent megtaláltam ugyanazt a festményt az öreg fószeről, amit az összes többi házban is láttam. (Fura, mi?) Aztán volt ott egy kényelmes ágy is, és másra sem tudtam gondolni, mint az alvásra. Mármint amíg a gyomrom hangosan korogni nem kezdett az éhségtől. A fáradt agyam aludni akart, de a jelek szerint a korgó gyomrom meg kajált volna. A gyomrom győzött. Úgy döntöttem, bekapok hát valamit lefekvés előtt (még ha az valószínűleg csak répa is lesz).

Eszembe jutott, hogy láttam egy kertet a fémajtó előtt. Lementem a lépcsőn, és a titkos ajtó mellett találtam egy létrát, ami levezetett egyenesen a kertbe.

Épp egy répát rágcsáltam elégedetten, amikor megpillantottam egy alig pár lépésről engem bámuló zombit. Az első reakcióm az volt, hogy eldobom a répát, és már rohanok is az ajtó felé. (Előfordulhat, hogy visítottam is.) Aztán észrevettem, hogy a zombi az üvegfal másik oldalán áll. Kívül ragadt, én meg odabent voltam biztonságban.

Bevallom, heccelni kezdtem a zombit. Táncikáltam, integettem, pofákat vágtam. Hosszú, feszült nap volt, és azt hiszem, egyszerűen jólesett a tudat, hogy végre biztonságban vagyok ebben a világban (kivételesen).

Aztán furcsa kaparós-sziszegős hangot hallottam a fejem fölül. Egy creeper? Felnéztem, és nyolc világító vörös szemet pillantottam meg felém zuhanni. Lekuporodtam, aztán valami a fejemen puffant. AÚÚÚ!
Megharapott!

A következő pár pillanatot csak kapálódzó karok és lábak forgataga uralta. (Némelyik egyenesen a sajátom volt!) Nem tudom, hogyan csináltam, de valahogy sikerült megnyomnom a gombot,

és kimásznom a nyitott ajtón. Mielőtt az ajtó a támadóm arcába vágódott volna, még láttam a nyolc dühösen világító vörös szemet, ahogy a legnagyobb PÓK a világon rám meredt.

Emlékeztek, amikor azt mondtam, hogy gyűlölöm a pókokat? Nos, az nem kifejezés. Mérhetetlenül, MÉRHETETLENÜL gyűlölöm a pókokat. Igazság szerint az a szó, hogy „gyűlölöm”, még csak meg sem közelíti azt, amit valójában érzek!

Azt hiszem, eljött a pillanat, hogy felidézzem pár pókokkal kapcsolatos emlékemet.

1. A lesből támadó homokpók. Még egészen kicsi voltam, és először jártam az óceánnál. Békésen játszottam a homokban. Fehér és puha volt, mint a liszt. Olyan megnyugtató volt... amíg egy pók elő nem pattant a homokból, hogy a kezemre vesse magát. Sikítva eldobtam, egyenesen

apukám arcára. (Hm. Ha belegondolok, mind a ketten úgy visítottunk, mint a kislányok.)

2. A pókkölyökbbrigád. Bölcsis voltam. Épp be akartam szállni a kocsiba, amikor észrevettem, hogy az egész jobb oldala hullámokban izeg-mozog. Nagyon menőnek találtam, amíg rá nem jöttem, hogy az izgő-mozgó valami igazából pár millió pókkölyök! Anyukám észrevett egy nyitott tojászsákot, amiből még mindig özönlöttek az utódok. Visszaszaladtunk a házba, és ott is maradtunk, amíg apa haza nem jött. Úgy gondoltuk, hogy ha egy napig kimaradok a bölcsiből, az még nem megy a tanulmányaim rovására.

3. A szabadesési fiaskó. Ovis voltam, és Tuskó Dirkkal éppen hintáztunk. Azon versenyeztünk, hogy melyikünk tud magasabbra lendülni. Eskü, a lábam a felhőket érintette. Abszolút nyeresre álltam, amikor egy pók leereszkedett

egy fonálon, egyenesen az orromra. Sikítottam, és két kézzel kaptam oda, de persze hátrabucskáztam, egyenesen le a hintáról! PUFF! Hanyatt értem földet, kiszorult belőlem a szusz. Ami pedig még rosszabb, elveszítettem az első versenyemet Tuskó Dirk ellen.

Ez csak néhány magyarázat arra, miért is gyűlölöm úgy a pókokat. És akkor még csak a normál méretűekről beszéltünk. A kertben lévő pók gigantikus volt! Akkora, mint egy ló, de szó szerint. Nyolc hosszú lábbal hadonászott, nyolc vörösen világító szemmel meredt rám, óriási csáprágói pedig akkorára nőttek, mint a karom. Ekkora pókok elvileg csak a könyvekben léteznek, mint mondjuk a Harry Potterben! Ugye?

Ez elgondolkodtatott. Vajon milyen meglepetéseket tartogat még nekem a Minecraft ebben a vadonban? Vérszomjas

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tigriseket? Halálos kígyókat? Gyilkos molyokat?
Vagy valami ezeknél is rosszabbat?

Összefoglalván a helyzetet, egyetlen napja
voltam ebben a világban, és már üldözőbe vett
egy zombi, aztán meg rám ugrott egy óriási pók.
Ideje elbújniom - akarom mondani lefeküdnöm
aludni.